

Mies elää vain kesällä

Jorma Kauko se näin kirjoitti tai oikeastaan Veli Hyrynmaa, mainitun papin kirjailija-minä, kuten ei monikaan enää mahda muistaa, koska Veli Hyrynmaa tietääkseni ei ole sen koommin esiintynyt. Kauko kyllä. Vaan enhän minä nyt Kaukosta, tuli vain mieleen. Joskus toiste. "Mies elää . . ." elää muistissa ehkä muillakin paremmin kuin Hyrynmaa.

Taidamme lukijan kanssa tuntea tuon miehen, joka vain kesällä elää . . .

Prnttttttt

ja tuhannen tuhatta ärrää ja pärrää vielä senkin jälkeen. Nyt se lähti, nyt juuri! Pikkuisen ny'itti, noin niinkuin hännätäksen, mutta sitten sanoi ison sanan. Elto on hänen nimensä. Huomaan puhuvani ystävästäni ja apulaisestani Eltosta kunnioittavin äänenpainoin, mutta ihmekös' tuo, kun Eltolla alkoi jo kolmastoista kesä. 13 Eltolle, perämoottorille, merkinnee suurin piirtein samaa kuin 13 koiralle. Siinä ollaan jo vanhoja ja arvokkaita. Juolahti mieleen Pohjolan Lassin "kuvvaus" siitä

muutamasta aito-oululaisesta hevosmiehestä, jolla oli niin vanha hevonen, että omistaja — nimeä en nyt kuolemakseni muista — teititteli pollea, jonka hänenkään nimeä en muista. Tämä Lauri Pohjolan kuski oli menossa silloille, ja pollella oli kova kuorma. Oli kai iljanne vai olisiko ollut lumi vähissä ja mukulakivet näkyvissä vai oliko peräti kärrykeli, mutta niin vain kävi, että hevonen pysähtyi keskenmäen. Mies, joka tietysti käveli vieressä, pukkaamaan ja sanomaan, että olkaapa hyvä ja ve-

täkää. Vedosta ei nyt kumminkaan tullut mitään, vaikka kuinka yrittivät. Silloin äijä kimpaantui (jokohan ne siihen aikaan tapasivat "roput" palaa) ja ärjäsi, että jos et vejä, niin maksa appees. Siitä hevosvanhus loukkaantui niin sydänjuuriaan myöten, että nykäisi heti kuorman mäen päälle ja jatkoi sen sileän tien silloille, niin että mies kyllä tiesi rikkoneensa hyvät tavat. Juosten siinä oli äijän paineltava Tuiraan. Saa sen tarinan lukea alkukielelläkin,

se on siinä kokoelmassa "Jäijjelähtö"!

Kunnioitan suuresti tekniikkaa, vaikka sen "kehitys ei olekan minun kohdallani rientänyt eteenpäin", seitsemän peninkulman saappain kunnioitan ja hie-man pelkään. Olen asunut tätä kesäkotiani ensimmäisestä maailmansodasta lähtien, mutta vaikka melkein siitä lähtien olen ollut perämoottorin joko osakas tai yksin-omistaja, on tämä peli vasta toinen koneeni. Sanovat, vanhat ja viisaat, niinkuin Hiekkarannan isäntäkin, että on parasta myydä perämoottori, kun se on palvellut kolme vuotta. Minä ostin Elton, kun hänellä oli

(Jatk. siv. 3)

Mies elää . . .

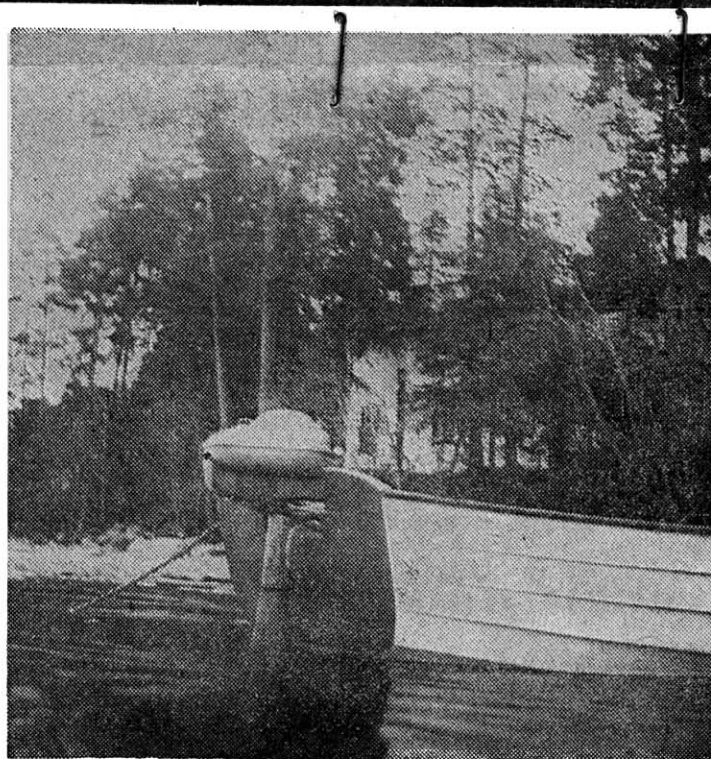
(Jatk siv. 1)

harteillaan (pelleillään?) — kolme vuotta. Myyjä siis menettä, niinkuin pitää. Puolustukseksi mainittakoon, että olin nähnyt, miten Elto hoidettiin. En usko, että pienokaista ees "Näälmännin preventoriumissa" sen paremmin hoidetaan. Eltostani olen tavattoman kiinnostunut, tiedänkin siitä yhtä ja toista, mutta naapurin samanlainenkaan kone ei vähääkään kiinnosta. Sehän ei kuljeta minua. Jospa minä en olekaan teknillinen.

Niin, Eltosta minä nyt sitten, vaikka otsikko oli valittu ihan muita tarkoituksia varten. Elämistä se on kuitenkin tämäkin, vaikka Elto tuo siihen oman elämöimisensä. Kesäyön idylli anno Domini 1965: käki kukkuu, lintu laulaa, lokki kirkuu, peilityvenen rantaveden vaahtoisa aalto lyö hauskesti rantakiviin, laskeva aurinko nousee juuri tulipunaisena menen, tullen ja valkokylkinen venhoni kuvasteleikse pärskivää keulaansa siinä jo mainitussa tyvenessä ja perämoottorin vieno ääni kiirii rai-kuen rantoja.

Kesähän tästä tuli.

P a n u.

Uskollinen ystävä ja apulainen oululaisessa miljöössä.